

РЕШЕНИЕ

№ 13358

гр. София, 04.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **2464** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197 от ДОПК.

Образувано е по Жалба Вх. № 6843/25.02.2026г. по описа на АССГ, депозирана чрез адм. орган, Вх. № Ж-22-1737/16.02.2026г. по описа на ТД НАП-С., на ДЖН-В. С., идентификационен номер [ЕГН], адрес по чл. 8 от ДОПК – Г., Ф. 14, 19055, С., представлявано от А. Й., чрез адв. С. И. С., със служебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 4, срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание /ПНПОМ/ на осн. чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С250022-023-0003333/03.12.2025 г., издадено от П. В. на длъжност Главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – [населено място], потвърдено с Решение № ПО-2/06.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалба Вх. № Ж-22-1737/30.12.2025 г. по регистъра на ТД на НАП – [населено място], на ДЖН-В. С., срещу оспореното постановление.

В жалбата се посочват основания за незаконосъобразност на акта, както и за неговата нищожност, поради липса на компетентност на издателя му-да извършва правни и процесуални действия срещу чуждестранно юридическо лице, особено, когато не са налице доказателства за влязъл в сила акт за служебната му регистрация като данъчно-задължено лице на територията на Република Б.. Излагат се съображения за незаконосъобразност на акта, поради противоречие с материалния закон и неспазване на принципа на съразмерност по АПК. Иска се от съда оспорения акт да отмени оспореното ПНПОМ. В съдебно заседание жалбата се поддържа изцяло от процесуалния представител адв. С.. Претендират се съдебно-деловодни разноски в размер на заплатената държавна такса.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП, [населено място], се представлява от

процесуален представител юрк. А., която оспорва жалбата и поддържа мотивите в Решението на Директора на ТД на НАП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, въз основа на представените и приети доказателства по делото, становищата на страните и приложимия закон, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Установено е по делото, че Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание /ПНПОМ/ чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С250022-023-0003333/03.12.2025г., издадено от П. В. на длъжност Главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – [населено място], е издадено въз основа на Искане за предварително обезпечаване на задължения № Р-22221025007000-039-001/03.12.2025, изд. от И. Н.- Главен инспектор по приходите, ТД-НАП, в качеството и на ръководител на ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221025007000-020-001/03.12.2025г. изд. от К. Г. М.-на длъжност началник сектор НАП, с което е възложено извършване на ревизия на DJH-B. С., идентификационен номер [ЕГН], адрес по чл. 8 от ДОПК – Г., с която е възложена реревизия за периода от 01.01.2024-31.12.2024г., за установяване на задължения за корпоративен данък, изменена с последваща ЗВР № Р-22221025007000-020-002/15.12.2025г., с която се определя в предмета на ревизията да се включат и задължения за периода от 01.01.2024г.-30.11.2025г. за данък върху добавената стойност. В мотивите на Искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки е посочено, че лицето е квалифицирано от Дирекция РОС, като „лице с рисков поведение и индикация за отклонение от данъчно облагане“. Посочено е, че немското дружество извършва „търговска дейност на територията на Република Б., без да плаща дължимите данъци“, поради което и на 01.12.2025 е извършева служебна регистрация и е даден служебен ЕИК: [ЕГН]. Твърди се, че немското дружество е собственост на А. В. Й.. Посочено е в мотивите на искането, че са „установени“ 12 бр. МПС в Б., на посочения адрес, банкетно е посочено, че са собственост на немското дружество, без да са посочени и представени по преписката доказателства за собственост-приложени документи, договори, талони или др. идентифициращи всяко едно от процесните МПС /освен една фактура- л.53 без превод на български език/ като същевременно е посочено, че немското дружество-няма регистрирана движима и недвижима собственост в Б., а процесните МПС са индивидуализирани само по Модел и марка и № на рама, обективирани в табличен вид в искането. В искането за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ и в постановлението за налагане на ПОМ е посочено, че предполагаемия размер на задълженията на дружеството е общо в размер 246 250 лв. за корпоративен данък, за ревизирания период от 01.01.2024г- до 31.12.2024г.

С оспореното Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С250022-023-0003333/03.12.2025 г., издадено от П. В. на длъжност Главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – [населено място], е наложен заповед върху движими вещи, както следва: 1.лек автомобил марка/ модел М.-benz Е. 350, с посочена рама; 2. лек автомобил марка/ модел В. Tangs, с посочена рама; 3.лек автомобил марка/ модел В. Nap, с посочена рама; 4. лек автомобил марка/ модел М.-benz Е. 250, с посочена рама;5. лек автомобил марка/ модел М.-benz Е. 400, с посочена рама;6. лек автомобил марка/ модел М.-benz Е. 400, с посочена рама;7. лек автомобил марка/ модел К. S., с посочена рама;8. лек автомобил марка/ модел М.-benz Е. 450+, с посочена рама; 9. лек автомобил марка/ модел М.-benz Е., с посочена рама; 10. лек автомобил марка/ модел Т. У, с посочена рама; 11. лек автомобил марка/ модел В. Atto 3, с посочена рама; 12. лек автомобил марка/ модел М.-benz Е., с

посочена рама. За всички посочени запорирани движими вещи-МПС- е посочена балансова стойност- 0.00 лв. В мотивите на постановлението се съдържа изявление, че върху запорираните МПС се налага запор с 0.00 стойност, до установяване на актуални стойности към момента. По преписката са представени запорни съобщения до СДВР, до „А1 Ауто Лукс“ ЕООД, както и до Агенцията по вписванията.

Постановлението е оспорено по предвидения в закона административен ред, като с Решение № ПО-2/06.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалба Вх. № Ж-22-1737/30.12.2025 г. по регистъра на ТД на НАП – [населено място], на DJH-B. С., срещу оспореното постановление, като всички оспорвания и възражения на жалбоподателя са приети за неоснователни.

По делото са приети документите от административната преписка, представени от ответника.

С оглед възражението на жалбоподателя за липса на компетентност на органа, издал оспорения акт, относно факта, че немско юридическо лице- е субект на данъчни задължения в Република Б. от ответника по делото е представена и приета заверена за вярност извадка от електронен регистър на НАП, Профил на задължено лице- Активна контактна информация за DJH-B. С., идентификационен номер [ЕГН] към 31.12.2025г. А. В. Й., идентифициран от НАП-като свързано лице., регистриран към 01.12.2025г. от приходната администрация като представляващ жалбоподателя.

Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е депозирана от активно-процесуално легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, в срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

На основание разпоредбата на чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки, след проведеното, както е в процесния случай задължително административно оспорване.

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. По отношение на възражението за липса на компетентност на органа издал оспореното ПНПОМ, съдът намира, че съгласно нормата на чл. 167 от ДОПК, публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност по отношение на задължението си-да се произнесе по искане за налагане на предварителни обезпечителни мерки, а разполага с оперативна самостоятелност- по отношение-на акта си по същество, т.е. задължен е да прецени наличието или липсата на предпоставки за постановяването на съответния акт по същество, но не е компетентен да проверява дали субекта- е действително данъчно задължено лице на Б., дори когато е ЮЛ, регистрирано в Г.. Въпросът относно компетентността на органа, издал оспорения акт, по начина по който е зададен, се свежда до това, че, когато е обвързан от валидно и допустимо искане и представени доказателства, публичният изпълнител по смисъла на чл. 167 от ДОПК, не извършва проверка относно действителността на това дали-лицето- по отношение на което се искат мерки по чл. 121 от ДОПК, е субект на данъчното право на Република Б., по смисъла на материалните закони-в случая ЗКПО и ЗДДС, след като му е издаден вече служебен номер. В този смисъл, следва да се приеме, в настоящото производство, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, който е сезиран с искане, във връзка с ревизия и по отношение на лице, което има регистрационен номер като данъчно

задължено лице в НАП, поради което и съдът намира за неоснователно искането за обявяване нищожност на акта само на това основание, но само въз основа на факта, че както публичния изпълнител, така и съда е обвързан с материалната доказателствена сила на вписването на идентификационен на ДН-В. С.: [ЕГН], по регистъра на НАП. Същевременно, обаче, съдът за пълнота на изложението намира за необходимо да посочи, че представянето на идентификационен номер от регистъра на НАП, за чуждестранно юридическо лице, не доказва категорично правосубектността на това лице-като данъчен субект в Република Б., по безспорен и категоричен начин. Съгласно нормата на чл. 83. от ДОПК, (1) Вписването и прекратяването на регистрацията в специалните регистри се извършва на основанията и в сроковете, предвидени в съответния нормативен акт.; (2) Вписването в специалните регистри се извършва от органа по приходите служебно или по искане на лицето след извършване на проверка за наличие на основанията за вписване.; (3) Когато вписването се извършва служебно, то има действие от деня на връчването на акта за регистрация или дерегистрация (прекратяване на регистрацията).; (4) Актовете и отказите за регистрация или дерегистрация (прекратяване на регистрацията) в специалните регистри се обжалват по реда, предвиден за обжалване на ревизионните актове. При тази правна уредба, съдът приема, че вписването в съответен специален регистър, е фактическо действие, което се основава на правен акт, а именно: Акт за служебна регистрация, който следва да е връчен и подлежи на самостоятелно обжалване, по посочения по-горе ред. Основанията за вписване-служебно са посочени в съответните материални закони- в процесния случай- ЗКПО /евентуално ЗДДС, което се осъществява с надлежен писмен правен акт-Решение на компетентния орган по смисъла на чл. 83 от ДОПК. Такъв по делото не е представен, не са представени съответно и доказателства за влизането му в сила. По правило, съгласно ЗКПО-субект на данъчни задължения в Б. е чуждестранно лице, което извършва стопанска дейност с източник в страната; има място на стопанска дейност в страната, в съответствие с нормите на чл. 12, ал.1, т.2 от ЗКПО и пар. 1, т.2 и пар.1, т. 5 от допълнителните разпоредби на ДОПК. При липса на тези предпоставки-издаденият акт е незаконсъобразен, а уредбата относно облагането на евентуални приходи на чуждестранно юридическо лице в страната при спор- следва да бъде разрешено по реда на чл. 134а и сл. ДОПК, доколкото в случая се касае за облагане с пряк данък, а именно ЗКПО, който не попада в общата система на данъчно регулиране на Европейския съюз, какъвто е случая с уредбата на данъчно облагане с косвени данъци, а именно- единната система за облагане с данък добавена стойност /ДДС/. При тези хипотези- въпросът относно компетентността на национален орган спрямо юридическо лице на друга държава-членка е свързан и с това, дали има спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, приложима в случая. Тези въпроси са предмет на самостоятелен контрол-при оспорване на акта за регистрация _чл. 84, ал.4 от ДОПК/ и по същество- в хода на ревизионното производство, съответно последващо административно и съдебно оспорване на акта, с който то приключва. В настоящото производство, не е доказано, с оглед доказателствената тежест, която носи ответника, че жалбоподателят е субект на данъчно облагане и на какво основание, но с оглед на предмета на настоящото производство, във връзка с представена валидна регистрация в НАП, съдът приема, че актът е издаден от компетентен орган, но същия е необоснован и недоказан по отношение наличието на субект на данъчно задължено лице в Б. и като необоснован и недоказан в тази част, на това основание- подлежи на отмяна.

По силата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя обезпечителните мерки, ако: а/ длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б/ не съществува изпълнително основание; или в/ не са спазени

изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК.

Първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото не са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, което да обуславя съдебна отмяна на обезпечителните мерки. Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 от ДОПК не е приложимо с оглед това, че спорните обезпечителни мерки са предварителни по чл. 121, ал. 1 от ДОПК за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя, като за налагането им изпълнително основание по чл. 209, ал. 2 ДОПК не се изисква.

Спорът по делото е относно третото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 3 ДОПК – дали обезпечителни мерки са наложени при спазване на изискванията по чл. 121, ал. 1 ДОПК. В случая единственото твърдение за очакваните задължения е, че дружеството-жалбоподател е с рисков профил и възможност за отклонение от данъчно облагане. Твърденията са бланкетни и в искането и издаденото Постановление. Преценката за съществуване на основанието по чл. 121, ал. 1 ДОПК за издаване на ПНПОМ, е в зависимост от мотивирането на искането за налагане на обезпечителни мерки на жалбоподателя. Според текста на цитираната разпоредба на чл. 121 ал.1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаването на ревизионния акт, органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване на извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Мотивиране следва да бъде извършено както по отношение на имуществото на лицето, така и по отношение на предполагаемото вземане. Мотивирано означава обосновано, подкрепено с факти и доказателства, искане на органа по приходите до публичния изпълнител за налагането на предварителни обезпечителни мерки. В случая мотивите са бланкетни, още повече, че се касае за движими вещи, които са в държанието на трето лице, няма никакви писмени данни и доказателства, че процесните МПС-са собственост- по талон, по договори и титули за собственост на жалбоподателя, изобщо не е извършвана оценка на застрахователната им стойност – с оглед императивността на нормата на чл. 195, във вр. чл. 121, ал. 2 от ДОПК. При налагането на предварителни обезпечителни мерки е приложим реда по чл. 195 от ДОПК. От своя страна чл. 195, ал. 6 от ДОПК определя задължителна поредност, по която се извършват обезпеченията, а именно по балансовата стойност на активите, а когато такава няма се прилага следната последователност: 1. по данъчната оценка; 2. по застрахователната стойност; 3. по придобивната стойност на вещи - собственост на ФЛ. Същевременно чл. 195, ал. 7 от ДОПК вмениява изискване обезпеченията да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на, ал. 5.

В съдебната практика се приема, че неспазването на изискването по чл. 195, ал. 6 от ДОПК не е посочено изрично като абсолютно основание за отмяна по чл. 197, ал. 3 от ДОПК, но това нарушение може да обоснове отмяна на обезпечителната мярка в случаите, в които с налагането ѝ явно и съществено е нарушен принципа на съразмерност и по този начин се стига до прекомерното обременяване на длъжника. В случая директорът не е обсъдил по никакъв начин наведените от мен оплаквания, като не е установил правилно релевантните към спора факти. Размерът на твърдените от административния орган публични задължения е посочен, но не е посочена, нито балансовата стойност на нито едно от запорираните МПС, нито застрахователна такава,

която може да се удостовери със застрахователно удостоверение и оценка. В този смисъл липсват мотиви защо балансовата стойност на 12-те броя МПС е 0,00 лева, както и липсва стойност изобщо, въз основа на която да се прецени пропорционалността и обосноваността на налаганото обезпечение. Както в постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, така и сега в решението на директора не е посочена данъчната оценка на 12 – те броя запорирани МПС, респективно тяхната застрахователна стойност. Преценката по чл. 121, ал. 1 от ДОПК изисква съпоставяне на размера на задължението, включващо главница и лихви и стойността на обезпечението, определена по предвидения в чл. 195, ал. 6 от ДОПК ред. Въз основа на изложеното съдът приема, че са наложени обезпечителни мерки в противоречие с нормата на чл. 195, ал. 6 от ДОПК.

Без посочване на стойността на имуществото, върху което е наложен запора, определена по реда на чл. 195, ал. 6 от ДОПК, постановлението е необосновано, недоказано и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Обстоятелството, че в постановлението на публичния изпълнител е налице неизпълнение на задължението за определяне на стойността на имуществото, върху което е наложено обезпечението по реда на чл. 195, ал. 6 от ДОПК, води до опорочаване на преценката за наличието на обезпечение, като предпоставка за налагане на мярката и е основание за отмяната ѝ. Същевременно, с оглед конкретните запорирани движими вещи, вида и марката на съответните МПС-та и посочения размер на бъдещото вземане, което обезпечават, е очевидно, нарушението на принципа за съразмерност. Запориране са 12- МПС, от категорията на луксозни и скъпи автомобили, което с оглед марките им е публично достъпна информация и с оглед на това, не подлежаща на доказване, спрямо размера на обезпеченото вземане от в размер 246 250 лв. за корпоративен данък, за ревизирания период от 01.01.2024г- до 31.12.2024г. , което противоречи на принципа за съразмерност на чл.6 от АПК.

Според съда ревизионното производство по ДОПК и това по обезпечаване на публичните задължения на данъчнозадължения субект са две отделни производства по ДОПК, както вярно е посочил административният орган, но от друга страна, обезпечаването на задълженията е обусловено от определянето на предполагаемия размер, който се дължи и установяване на основанията за налагане на мерките по чл.121, ал.1 от ДОПК. Съдът счита, че законосъобразното развитие на обезпечителното производство по ДОПК предполага активни процесуални действия от страна на ревизиращите в съответствие с правомощията им по чл.3 и чл.5 от ДОПК. Мотивите на искането, съответно на постановлението, винаги следва да са основани на събрани доказателства, които да са обсъдени в съвкупност и съобразно правилата за определяне на конкретния данък, предмет на ревизията, да водят до извод за наличие на основание за определяне на задължение за такъв вид данък. Нужно е да са спазени и основните принципи на правото, част от които е принципът за „Съразмерност“ в административния процес, който намира проявление в правилото, че наложеното обезпечение следва да съответства на очакваното задължение.

Въз основа на изложеното съдът намира, че оспорения акт- *Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание /ПНПОМ/ на осн. чл. 121, ал. 1 от ДОПК, Изх. № С250022-023-0003333/03.12.2025г.*, е незаконсъобразен, като необоснован и недоказан по отношение на правосубектността на жалбоподателя като данъчен субект по смисъла на ЗКПО, съответно ДОПК, необоснован и недоказан,

противоречащ на материалния закон и принципите на АПК, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на спора-на жалбоподателя се следват сторените разноси, които са претендирани в размер на заплатената държавна такса от 25.56 евро и същите следва да се възложат на ответника.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 197, ал. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на DJH-B. C., Г., F. 14, 19055, S., представлявано от А. Й., чрез адв. С. И. С., *Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание /ПНПОМ/ на осн. чл. 121, ал. 1 от ДОПК, Изх. № С250022-023-0003333/03.12.2025 г., издадено от П. В. на длъжност Главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – [населено място], потвърдено с Решение № ПО-2/06.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – [населено място], като незаконосъобразно.*

ОСЪЖДА ТД на НАП С., да заплати на DJH-B. C., Г., F. 14, 19055, S., представлявано от А. Й., чрез адв. С. И. С., сумата от 25.56 евро, *представляваща съдебно-деловодни разноси в производството.*

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

СЪДИЯ: